

Er der plads til klagen?

Sognepræst, Caroline Kollenberg Thisted, skriver om kværunter, hundeluftning og facebook-brokerier. Læs med her

"Her er ikke plads til kværunter"

Sådan blev der for nylig prædiken ind i mine ører. Det er det ubarmhjertige ved det talte ord; det er øret og ikke munden, der ejer det sagte. Og i mit ører, lød det sådan. Mit hjerte sank i livet. Her – i Guds rige – er ikke plads til kværunter. Men. Men. Men. Der plejer da at være plads? Plads til toldere og skøger, plads til de fattige, de forarmede, de forkerte. Men her er ikke plads til kværunter?

Lad mig derfor kværuntere. For det forekommer mig, at kirkens forkyndelse - og i øvrigt al anden offentlig formidling - disse dage groft sagt peger i to retninger; halvdelen leverer dommedagsprofetier med bedemandsansigter, og halvdelen lover at alt bliver godt igen. Det forekommer mig bipolar. Ikke mindst når samme meddelelse, samme forkyndelse flekser mellem begge. Og jeg mærker samme spænding i mit indre; mellem mismod og håb. Og dén position tror jeg er ganske almen. Mærker I det ikke? Hvordan du det ene minut tænker; livet er ikke det værste man har og om lidt er kaffen klar? For øjeblikket efter at synes kaffen ikke smager dig og hvad er livet værd under disse præmisser?

At sætte ord på klagen

I den situation var det meget lidt opbyggeligt at høre, at her ikke er plads til kværunter. I stedet vil jeg insistere på, at vi har retten til at give klagen luft!

I Det gamle testamente i det afsnit, der kaldes Salmernes bog, der står klagesangene tæt, og søger man på ordet 'klage' i Den Danske Salmebog, så står ordet også ganske tæt dér. Klager kværunter? Eller kværunterer klagen? Eller sætter den bare ord på, hvad vi lever under?

Hundeluftning og facebookbrok

Min hund skulle luftes – jeg takker Herren for at have en hund, så jeg er tvunget ud – og luftes skulle den. Jeg mødte ganske få mennesker; nogle med et smil og et hej. Andre skiftede fortov. Trak halstørklædet op for mund og næse. Kiggede end ikke på mig. Og hensat var jeg til skoleårene; var jeg forkert? Lugtede jeg? Så jeg syg ud? Og da ramte det mig, hvorfor jeg ikke har kværunteret eller klaget endnu. Hvorfor det kun er synd for alle andre. De ensomme, enkerne, de særligt udsatte og de ældre. Dem med små børn, dem i udlandet. Dem på arbejde og dem, der ikke må komme på arbejde. Hvorfor var det kun synd for de andre? Det er synd for os alle! Også os, der kan gå raske ture med Guds gaver pakket ind bag hundesnude, fire ben og bag på sidder halen fast og vipper.

Så i det Guds rige, som jeg forkynder, der er også plads til kværunterne. Til de mismodige og de bange. Til dem, der føler sig misbrugt og ensomme, selvom huset er fuld af andre. Plads til dem, der næsten ikke kan rumme sig selv. Ja, der er også plads til dem, der ikke rigtig tror på det-der-corona, og der er plads til dem, der skifter fortov og brokker sig på facebook.

Fra mismod til livsmod

For når klagen har fået luft, så kan det være, der bliver plads til livsmodet i stedet for mismodet. For nok vandrer sorrig og glæde til hobe, men en insisteren på, at kun glæden må få plads, er sociale medier, der har inficeret vores livssyn. For her i den virkelige verden, der har kværunterne også en berettigelse. Her er ikke bare sang og regnbuer og venligboere og dronningens fødselsdag. Her er også alle livets skyggesider. Og dén kender Gud godt. Lad os tro på, at selv i det helvede, som kværunter skaber for sig selv og for andre, selv der finder Gud hen. Guds rige har plads til alle.

Caroline Kollenberg Thisted